

OSTRAVAN.CZ

1. Lukáš Adam o Elisabeth: Nechci glorifikovat vrahy. Zlo můžeme zahrát, o dobro musíme pečovat

08.01.2025 ostravan.cz - Milan Bátor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** muzikálu (2); Divadlo; Jiřího; Myrona; NDM; Ostravě; ostravské

Tvůj poslední rozhovor pro Ostravan.cz se točil kolem Jidáše. Je to už pár let, vzpomínáš si?

Zdravím tě a děkuji za pozvání k rozhovoru. Ano, rozhovor o Jidášovi si pamatuju, je to skoro deset let zpátky...

Devět let uplynulo jako voda. Jidáš stále hraješ, aktuálně jsi i vrahem císařovny Alžběty Rakouské v nové inscenaci **muzikálu**

Elisabeth, který uvedlo **ostravské Divadlo Jiřího Myrona**. Vypadá to, že jsou ti souzeny postavy ničemů, bídáků a lotrů...

Co k tomu říct? Je pravda, že mi asi tvůrci rádi dávají role postav, které mají nějaký složitější background, jenž by se dal označit jako záporný. Role různých antihrdinů, jak sám říkáš, padouchů a tak dále. Nicméně bych byl rád, kdyby mi byly spíš souzeny hlavně herecky zajímavé a hluboké role. Třeba Lola v muzikálu Kinky Boots není ani ničema, ani bídák nebo lotr, a přesto patří taky k těm, které mi přirostly k srdci.

Tvůj vrah v Elisabeth se jmenuje Lucheni. To je skoro jako Lukáš... S postavami vrahů ostatně máš bohaté zkušenosti, vid?

Já doufám, že nás spojují opravdu jen první dvě písmenka toho jména. Jinak toho společného máme pramálo. Máš pravdu, těch vrahů bylo několik: Jack Rozparovač ve Fantomovi Londýna, Nathan v Thrill Me, Chino ve West Side Story a teď i Luigi Lucheni.

Skoro to vypadá, že na vrahy jsi specialista. Lucheni z muzikálu Elisabeth je postavou, která na sebe strhává obrovskou pozornost. Dlužno říci, že je to do značné míry díky tvému ztvárnění. Co ti bylo během nastudování role vodítkem?

Ta role je velmi dobře napsaná. Autoři využívají určitých principů, které se osvědčily i v jiných dílech, jako například v postavě Che v muzikálu Evita. Pro mě bylo důležité najít rovnováhu mezi jakýmisi třemi vrcholy trojúhelníku v tvorbě té role. V první řadě je to

interpretační ztvárnění historické a divadelní postavy, zkrátka postavy vraha Luigiho, který figuruje v příběhu jako reálný člověk.

Lukáš Adam jako Luigi Lucheni. (Foto: Aleš Honus)

Jakým člověkem je Lucheni?

Jakým člověkem je Lucheni?

Je to anarchist. Anarchisté byli v té době antisystémoví buřiči, krajní levičáci, kteří nabourávali zaběhlé pořádky a tak dál. Nicméně tento Luigi byl i mezi samotnými anarchisty na chvostu řetězce. Nejen, že tedy nejde o kladnou postavu, ale i mezi těmi záporáky to byl takový řeckně zmetek. Mým cílem je neglorifikovat vrahy a podobně zlé postavy, které se opírají o historický základ, i když Lucheni je už celkem promlčená postava. Myslím si, že je to odporný člověk. To je jeden vrchol trojúhelníku: vytvořit hnusného člověka, který má v sobě zlo, špínu a pohnutky, které by měly v lidech vyvolávat odpor.

Jaké jsou další aspekty, které jsi zohlednil?

Tou druhou rovinou je jakýsi brechtovský vypravěč, který komentuje děj a vstupuje do něj z pozice řeckně metafyzické entity, která nabourává příběh a současně komunikuje s divákem. Funguje i jako nastavené zrcadlo příběhu Elisabeth. No a třetí rovinou je muzikál, show, zábava, hudba a zpěv. Jakýsi až kabaretiér, šoumen, který přijde a zazpívá rockovou pecku na začátku druhé půlky a bude ty lidi bavit. Mým cílem bylo najít symbiózu těchto tří rovin, která vytvoří plasticitu té postavy, aby ani jedna část nevyčnívala, aby to nebylo předvádění se nebo jen pitvání se v psychologii.

Připomněl jsi mi můj oblíbený výrok Rudolfa Hrušínského, který v jednom rozhovoru zmínil, že záporné role hraje raději, protože obvykle bývají daleko lépe napsány.

To ale není jenom o tom, že jsou dobře napsané. Je to taky o tom, že lidi víc táhne nebo vzrušuje prozkoumávání roviny zla. Zlu se můžeme vysmívat, zlu můžeme nastavovat zrcadlo. Zlo můžeme různě karikovat a barvit, kdežto o dobro je hlavně potřeba pečovat, kultivovat ho a být k němu opatrný. Těch možností, jak ztvárnit zlo a jak se v něm vyžít – když už máme možnost se jím v umělecké nereálné rovině zabývat – je víc než v normálním životě. Díkybohu. Proto si to rádi dovoluujeme. O dobro by se každý z nás měl snažit i v reálném životě. Na tom divadle je to pak někdy až takové fádňá, ale to je samozřejmě s velkými uvozovkami.

Lukáš Adam jako Luigi Lucheni. (Foto: Aleš Honus)

Zpátky k tvému výkonu. Tvůj Lucheni je i postavou, která zrcadlí chaos a nestabilitu příznačnou pro 20. století a současný svět. Vidíš v něm analogii i k současným teroristickým činům?

To je pro mě citlivá a těžká rovina, hledat podobné analogie. Ono je to vlastně velmi zjednodušující pohled. Na jedné straně je oběť, na druhé je atentátník, který jde proti systému. Lucheni je atentátník, Alžběta je oběť. Asi je to podobný princip, jako třeba Donald Trump a atentátník, který na něj střílel ze střechy. Ale na druhou stranu vedeme celospolečenskou debatu o tom, jestli bratři Mašínové byli hrdinové, nebo vrazi. Gabčík s Kubišem, kteří spáchali atentát na Reinharda Heidricha, byli také atentátníci a on byl oběť. Nicméně, ta situace byla naprosto odlišná a my jí nazíráme jinou perspektivou.

Z toho vyplývá, že analogie mohou být zavádějící.

V každé době se musí pojmenovávat dobro a zlo. Respektive nejen těmito zjednodušujícími absolutními slovy, ty dva fenomény by se měly pojmenovávat konkrétnějšími výrazy. Zkrátka ale pojmenovávat věci, které jsou pro společnost dobré a které jsou špatné.

Rozhodně veškeré útoky, atentáty, které se dějí v našem prostředí mírové Evropy za poslední dobu, špatné jsou a daly by se analogicky propojit s tím, co způsobila má postava. Ale myslím, že jsou situace a místa na světě, a opět s velkými uvozovkami, kde bychom si nějaký ten atentát uměli představit proto, aby se zlo potlačilo. Takže s analogiemi opatrně, ale jestli svým výkonem můžu trochu karikovat zlo, které nás obklopuje, tak jen dobře!

Musím se přiznat, že ačkoli člověk s tvou postavou vraha císařovny nesouhlasí a jeho čin jednoznačně odsoudí, je mu přesto místy hodně sympatická. Teď jsem ti trochu zavařil, vid?

Podobný malý nesoulad jsme řešili i s panem režisérem. Ne, že bychom spolu přímo nesouhlasili, ale on taky říkal: to je prostě vrah, který je sympatický. Je to sympatická postava. A já, jak už jsem říkal, nechci, aby vrah byl sympatický. Ale vlastně na tom něco je. Pokud je vrah sympatický, můžeme jím zlo karikovat a nastavovat mu šklebivé zrcadlo. Pokud to herec samozřejmě interpretuje tak, že má nad samotnou postavou nadhled a tomu zlu se vysmívá a nějakým způsobem ho dehonestuje. V tu chvíli může být taková postava na jevišti sympatická. Ale spíš je divákovi vlastně sympatická ta divadelní interpretace. O to sympatičtější, pokud tu zápornou postavu herec svým ztvárněním současně i hodnotí. A o to jsem se snažil. Sympatickým muzikálovým způsobem jako Lukáš Adam hodnotit zlo, které se objevuje v postavě Luigihho Lucheniho. Takže nezavařil (smích).

Lukáš Adam v inscenaci Elisabeth. (Foto: Aleš Honus)

Připadá mi, že ti role Lucheniho sedí také po pěvecké stránce. Jak se ti tento part zpívá?

Zpívá se mi to dobře, tahle poloha je mi blízká. My už jsme se bavili o tom Jidášovi, kterého jsem nastudovával před těmi devíti lety. V průběhu toho procesu jsem se tehdy všechno učil za pochodu. Byl jsem na hraně svých možností. Za těch devět let se ale člověk posouvá, navíc já celý život zpíval víceméně intuitivně a hledal cesty, jak k těm těžkým věcem dojít a zpracovat je způsobem pokus-omyl. Za poslední rok a půl jsem se začal znovu intenzivně věnovat zpěvu, aby to už nebylo jen intuitivní, ale především opřené o spolehlivou techniku. Začal jsem chodit k Betce Bartošové, samotné velké Elisabeth, která mi dosud jako pedagog zpěvu sedí úplně nejlíp. Díky tomu se mi i tyto těžké věci zpívají příjemně a to, že mi sedí žánr nebo hudební styl, je už přidaná hodnota navíc. Myslím, že je to spíš tím, že jsem začal dělat pořádek s tou technikou.

Vyjádlil jsi to přesně. Zmíněné hrany a limity ve tvém Jidášovi jsem jistý čas vnímal také. Naopak jako Lucheni jsi od počátku do konce excelentní. Jaké výzvy tě letos kromě zmíněných rolí ještě čekají?

Největší výzva mě čeká za týden, kdy máme obnovenou premiéru muzikálu Thrill Me. Hráli jsme ho sice pět let v Ostravě, ale po derniéře, která byla loni v květnu, jsme se s Richardem Pekárkem rozhodli, že si tento muzikál na chvíli "půjčíme" od **NDM**. Takže ho máme na chvíli pronajatý.

Nechtěli jste se ještě s tímto skvělým titulem loučit?

Rozhodli jsme se sami ho zprodukovat a udělat tuto inscenaci ještě na pár repríz pro diváky v Praze v Divadle v Celetné. Pro mě je to výzva ani ne tak herecká nebo umělecká, protože už ten titul mám dlouho nastudovaný, ale spíš produkční lomeno producentská. Bylo třeba zařídit milion věcí a poznat ten divadelní chod z druhé strany. Je to nápor, je to náročné, ale moc mě to baví.

To vypadá, že se z tebe pomalu stává i muzikálový producent!

To určitě zatím ne. Možná někdy v budoucnu, ale mě víc sedí asi spíš ta produkční než producentská práce. Nebaví mě dělat rozpočet, vyjednávat peníze a tyto věci. Já bych nejraději všechny peníze rozházel z okna, ať si každý vezme, co potřebuje. Víc mě baví zařizovat, dělat tabulky, baví mě zapisovat, co všechno už mám. Baví mě udělat kalendář a tak dále. Já nemám systematický život. Doma nemám řád, teď nedávno jsem našel břity na holicí strojek vedle příboru. Ty břity jsem hledal asi dva měsíce. Když už něco ale zařizuju nebo dělám pracovně, tak jsem systematick. Baví mě tabulky, čísla, statistiky a tak dále. Produkovat nic dalšího se ale zatím nechystám.

Jakou jsou další výzvy?

Druhá výzva je další obnovená premiéra v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde vracíme inscenaci Evita, ve které budu znovu hrát roli Che v režii Lumíra Olšovského. Premiéra je 31. ledna. Pak mě čeká premiéra West Side Story v Liberci, což je druhá verze Westky, ve které budu hrát. V Ostravě hraju China, tady budu Prudás, premiéru máme 7. února. To jsou mé tři aktuálně největší výzvy, které přede mnou stojí. Pak si dám takovou tematickou oddechovku v **Ostravě** v připravované inscenaci **muzikálu** Mamma Mia, což je skvělý zábavný muzikál, kde si zatancuju a zazpívám. Na to se taky těším.

Letos tě čeká také jedno osobní jubileum. Kristovy roky se blíží milovými skoky...

Ježíši Kriste, je to tak!

Vidíš, vidíš, už voláš Krista. Mám jedno přání, které se tě tak trochu týká. Líbilo by se mi profilové album Lukáše Adama...

No, hele, sežeň mi producenta a jdeme do toho! Už jsem tu myšlenku měl několikrát v hlavě, ale zaprvé na to nemám čas, zadruhé na to nemám repertoár a zatřetí jsem lemra líná. Mám tolik nápadů a plánů, které bych rád udělal, ale do cíle jsem se ještě nedostal. Chtěl jsem si natočit takové malé muzikálové cedéčko už v covidu kolem třicátin, ale nevyšlo to. Není to levná záležitost. A já nechci zpívat na half-playback apod. Zároveň jsem nebyl přesvědčený, jestli by to někoho vůbec zajímalo, aby to nebyla zpučnost. Ale láká mě to čím dál víc.

Třeba se to někdy povede! Držím palce do všeho, co tě letos čeká a pokud bys měl nějaké přání pro ostravské čtenáře do nového roku, jak by znělo?

Přál bych všem hlavně pevné zdraví. Ať o sebe umíme pečovat, o tělo i duši, abychom se tady za rok zase ve stejné síle potkali, mohli si povídat a číst další rozhovory. Aby nás neopouštěl humor, láska a vzájemný respekt. Všechno ostatní se s tímto arzenálem dá zařídit.

URL | <https://www.ostravan.cz/88949/lukas-adam-o-elisabeth-nechci-glorifikovat-vrahy-zlo-muzeme-zahrat-o-dobro-musime-pecovat/>

« zpět na začátek

Lukáš Adam o Elisabeth: Nechci glorifikovat vrahy. Zlo můžeme zahrát, o dobro musíme pečovat

8.1.2025 08:01 [Milan Bátor](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

Lukáše Adama lze v Ostravě už devět let potkávat jako toho, kdo údajně zradil Ježíše. Kromě Jidáše v muzikálu Jesus Christ Superstar charismatický muzikálový herec a zpěvák ztvárnil na prknech Divadla Jiřího Myrona i řadu dalších rolí ve West Side Story, Thrill Me nebo makabrozním titulu Sweeney Todd: Ďábelský lazebník z Fleet Street. Nejnovější postavou je atentátník Luigi Lucheni v muzikálu Elisabeth, který zavraždí rakouskou císařovnu Alžbětu. A je to Lukáš Adam, kdo v tomto dramatickém výpravném muzikálu předvádí strhující kreaci, která právem patří do kategorie těch životních.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Lukáš Adam a Alžběta Bartošová v ostravském muzikálu Elisabeth.

Foto: Aleš Honus

Tvůj poslední rozhovor pro Ostravan.cz se točil kolem Jidáše. Je to už pár let, vzpomínáš si?

Zdravím tě a děkuju za pozvání k rozhovoru. Ano, [rozhovor o Jidášovi](#) si pamatuju, je to skoro deset let zpátky...

Devět let uplynulo jako voda. Jidáše stále hraješ, aktuálně jsi i vrahem císařovny Alžběty Rakouské v nové inscenaci muzikálu Elisabeth, který uvedlo ostravské Divadlo Jiřího Myrona. Vypadá to, že jsou ti souzeny postavy ničemů, bídáků a lotrů...

Co k tomu říct? Je pravda, že mi asi tvůrci rádi dávají role postav, které mají nějaký složitější background, jenž by se dal označit jako záporný. Role různých antihrdinů, jak sám říkáš, padouchů a tak dále. Nicméně bych byl rád, kdyby mi byly spíše souzeny hlavně herecky zajímavé a hluboké role. Třeba Lola v muzikálu Kinky Boots není ani ničema, ani bídák nebo lotr, a přesto patří taky k těm, které mi přirostly k srdci.

Tvůj vrah v Elisabeth se jmenuje Lucheni. To je skoro jako Lukáš... S postavami vrahů ostatně máš bohaté zkušenosti, vid'?

Já doufám, že nás spojují opravdu jen první dvě písmenka toho jména. Jinak toho společného máme pramálo. Máš pravdu, těch vrahů bylo několik: Jack Rozparovač ve Fantomovi Londýna, Nathan v Thrill Me, Chino ve West Side Story a teď i Luigi Lucheni.

Skoro to vypadá, že na vrahy jsi specialista. Lucheni z muzikálu Elisabeth je postavou, která na sebe strhává obrovskou pozornost. Dlužno říci, že je to do značné míry díky tvému ztvárnění. Co ti bylo během nastudování role vodítkem?

Ta role je velmi dobře napsaná. Autoři využívají určitých principů, které se osvědčily i v jiných dílech, jako například v postavě Che v muzikálu Evita. Pro mě bylo důležité najít rovnováhu mezi jakýmsi třemi vrcholy trojúhelníku v tvorbě té role. V první řadě je to interpretační ztvárnění historické a divadelní postavy, zkrátka postavy vraha Luigiho, který figuruje v příběhu jako reálný člověk.

Lukáš Adam jako Luigi Lucheni. (Foto: Aleš Honus)

Jakým člověkem je Lucheni?

Je to anarchista. Anarchisté byli v té době antisystémoví buřiči, krajní levičáci, kteří nabourávali zaběhlé pořádky a tak dál. Nicméně tento Luigi byl i mezi samotnými anarchisty na chvostu řetězce. Nejen, že tedy nejde o kladnou postavu, ale i mezi těmi záporáky to byl takový řekněme zmetek. Mým cílem je neglorifikovat vrahy a podobně zlé postavy, které se opírají o historický základ, i když Lucheni je už celkem promlčená postava. Myslím si, že je to odporný člověk. To je jeden vrchol trojúhelníku: vytvořit hnusného člověka, který má v sobě zlo, špínu a pohnutky, které by měly v lidech vyvolávat odpor.

Jaké jsou další aspekty, které jsi zohlednil?

Tou druhou rovinou je jakýsi brechtovský vypravěč, který komentuje děj a vstupuje do něj z pozice řekněme metafyzické entity, která nabourává příběh a současně komunikuje s divákem. Funguje i jako nastavené zrcadlo příběhu Elisabeth. No a třetí rovinou je muzikál, show, zábava, hudba a zpěv. Jakýsi až kabaretiér, šoumen, který přijde a zazpívá rockovou pecku na začátku druhé půlky a bude ty lidi bavit. Mým cílem bylo najít symbiózu těchto tří rovin, která vytvoří plasticitu té postavy, aby ani jedna část nevyčnívala, aby to nebylo předvádění se nebo jen pitvání se v psychologii.

Připomněl jsi mi můj oblíbený výrok Rudolfa Hrušínského, který v jednom rozhovoru zmínil, že záporné role hraje raději, protože obvykle bývají daleko lépe napsány.

To ale není jenom o tom, že jsou dobře napsané. Je to taky o tom, že lidi víc táhne nebo vzrušuje prozkoumávání roviny zla. Zlu se můžeme vysmívat, zlu můžeme nastavovat zrcadlo. Zlo můžeme různě karikovat a barvit, kdežto o dobro je hlavně potřeba pečovat, kultivovat ho a být k němu opatrný. Těch možností, jak ztvárnit zlo a jak se v něm vyžít – když už máme možnost se jím v umělecké nereálné rovině zabývat – je víc než v normálním životě. Díkybohu. Proto si to rádi dovolujeme. O dobro by se každý z nás měl snažit i v reálném životě. Na tom divadle je to pak někdy až takové fádňí, ale to je samozřejmě s velkými uvozovkami.

Lukáš Adam jako Luigi Lucheni. (Foto: Aleš Honus)

Zpátky k tvému výkonu. Tvůj Lucheni je i postavou, která zrcadlí chaos a nestabilitu příznačnou pro 20. století a současný svět. Vidíš v něm analogii i k současným teroristickým činům?

To je pro mě citlivá a těžká rovina, hledat podobné analogie. Ono je to vlastně velmi zjednodušující pohled. Na jedné straně je oběť, na druhé je atentátník, který jde proti systému. Lucheni je atentátník, Alžběta je oběť. Asi je to podobný princip, jako třeba Donald Trump a atentátník, který na něj střílel ze střechy. Ale na druhou stranu vedeme celospolečenskou debatu o tom, jestli bratři Mašinové byli hrdinové, nebo vrazi. Gabčík s Kubišem, kteří spáchali atentát na Reinharda Heidricha,

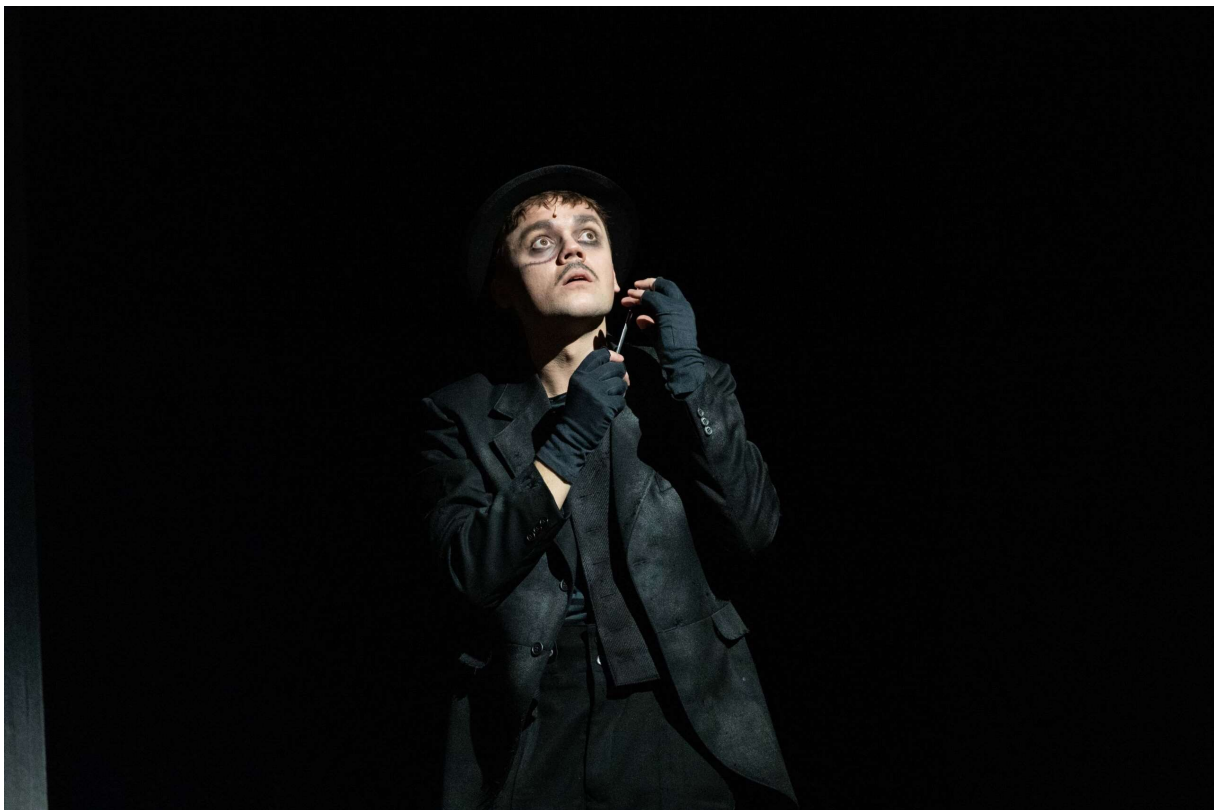
byli také atentáčníci a on byl oběť. Nicméně, ta situace byla naprosto odlišná a my jí nazíráme jinou perspektivou.

Z toho vyplývá, že analogie mohou být zavádějící.

V každé době se musí pojmenovávat dobro a zlo. Respektive nejen těmito zjednodušujícími absolutními slovy, ty dva fenomény by se měly pojmenovávat konkrétnějšími výrazy. Zkrátka ale pojmenovávat věci, které jsou pro společnost dobré a které jsou špatné. Rozhodně veškeré útoky, atentáty, které se dějí v našem prostředí mírové Evropy za poslední dobu, špatné jsou a daly by se analogicky propojit s tím, co způsobila má postava. Ale myslím, že jsou situace a místa na světě, a opět s velkými uvozovkami, kde bychom si nějaký ten atentát uměli představit proto, aby se zlo potlačilo. Takže s analogiemi opatrně, ale jestli svým výkonem můžu trochu karikovat zlo, které nás obklopuje, tak jen dobře!

Musím se přiznat, že ačkoli člověk s tvou postavou vraha císařovny nesouhlasí a jeho čin jednoznačně odsoudí, je mu přesto místy hodně sympatická. Teď jsem ti trochu zavařil, vid'?

Podobný malý nesoulad jsme řešili i s panem režisérem. Ne, že bychom spolu přímo nesouhlasili, ale on taky říkal: to je prostě vrah, který je sympatický. Je to sympatická postava. A já, jak už jsem říkal, nechci, aby vrah byl sympatický. Ale vlastně na tom něco je. Pokud je vrah sympatický, můžeme jím zlo karikovat a nastavovat mu šklebivé zrcadlo. Pokud to herec samozřejmě interpretuje tak, že má nad samotnou postavou nadhled a tomu zlu se vysmívá a nějakým způsobem ho dehonestuje. V tu chvíli může být taková postava na jevišti sympatická. Ale spíš je divákovi vlastně sympatická ta divadelní interpretace. O to sympatičtější, pokud tu zápornou postavu herec svým ztvárněním současně i hodnotí. A o to jsem se snažil. Sympatickým muzikálovým způsobem jako Lukáš Adam zhodnotit zlo, které se objevuje v postavě Luigiho Lucheniho. Takže nezavařil (*smích*).

Lukáš Adam v inscenaci Elisabeth. (Foto: Aleš Honus)

Připadá mi, že ti role Lucheniho sedí také po pěvecké stránce. Jak se ti tento part zpívá?

Zpívá se mi to dobře, tahle poloha je mi blížká. My už jsme se bavili o tom Jidášovi, kterého jsem nastudovával před těmi devíti lety. V průběhu toho procesu jsem se tehdy všechno učil za pochodu. Byl jsem na hraně svých možností. Za těch devět let se ale člověk posouvá, navíc já celý život zpíval víceméně intuitivně a hledal cesty, jak k těm těžkým věcem dojít a zpracovat je způsobem pokus-omyl. Za poslední rok a půl jsem se začal znovu intenzivně věnovat zpěvu, aby to už nebylo jen intuitivní, ale především opřené o spolehlivou techniku. Začal jsem chodit k Betce Bartošové, samotné velké Elisabeth, která mi dosud jako pedagog zpěvu sedí úplně nejlíp. Díky tomu se mi i tyto těžké věci zpívají příjemně a to, že mi sedí žánr nebo hudební styl, je už přidaná hodnota navíc. Myslím, že je to spíš tím, že jsem začal dělat pořádek s tou technikou.

Vyjádlil jsi to přesně. Zmíněné hrany a limity ve tvém Jidášovi jsem jistý čas vnímal také. Naopak jako Lucheni jsi od počátku do konce excelentní. Jaké výzvy tě letos kromě zmíněných rolí ještě čekají?

Největší výzva mě čeká za týden, kdy máme obnovenou premiéru muzikálu Thrill Me. Hráli jsme ho sice pět let v Ostravě, ale po derniéře, která byla loni v květnu, jsme se s Richardem Pekárkem rozhodli, že si tento muzikál na chvíli „půjčíme“ od NDM. Takže ho máme na chvíli pronajatý.

Nechtěli jste se ještě s tímto skvělým titulem loučit?

Rozhodli jsme se sami ho zprodukovat a udělat tuto inscenaci ještě na pár repríz pro diváky v Praze v Divadle v Celetné. Pro mě je to výzva ani ne tak herecká nebo umělecká, protože už ten titul mám dlouho nastudovaný, ale spíš produkční lomeno producentská. Bylo třeba zařídit milion věcí a poznat ten divadelní chod z druhé strany. Je to nápor, je to náročné, ale moc mě to baví.

To vypadá, že se z tebe pomalu stává i muzikálový producent!

To určitě zatím ne. Možná někdy v budoucnu, ale mě víc sedí asi spíš ta produkční než producentská práce. Nebaví mě dělat rozpočet, vyjednávat peníze a tyto věci. Já bych nejraději všechny peníze rozházel z okna, ať si každý vezme, co potřebuje. Víc mě baví zařizovat, dělat tabulky, baví mě zapisovat, co všechno už mám. Baví mě udělat kalendář a tak dál. Já nemám systematický život. Doma nemám řád, teď nedávno jsem našel břity na holicí strojek vedle příboru. Ty břity jsem hledal asi dva měsíce. Když už něco ale zařizuju nebo dělám pracovně, tak jsem systematick. Baví mě tabulky, čísla, statistiky a tak dále. Produkovat nic dalšího se ale zatím nechystám.

Jakou jsou další výzvy?

Druhá výzva je další obnovená premiéra v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde vracíme inscenaci Evita, ve které budu znovu hrát roli Che v režii Lumíra Olšovského. Premiéra je 31. ledna. Pak mě čeká premiéra West Side Story v Liberci, což je druhá verze Westky, ve které budu hrát. V Ostravě hraju China, tady budu Prudas, premiéru máme 7. února. To jsou mé tři aktuálně největší výzvy, které přede mnou stojí. Pak si dám takovou tematickou oddechovku v Ostravě v připravované inscenaci muzikálu Mamma Mia, což je skvělý zábavný muzikál, kde si zatancuju a zazpívám. Na to se taky těším.

Letos tě čeká také jedno osobní jubileum. Kristovy roky se blíží milovými skoky...

Ježíši Kriste, je to tak!

Vidíš, vidíš, už voláš Krista. Mám jedno přání, které se tě tak trochu týká. Líbilo by se mi profilové album Lukáše Adama...

No, hele, sežeň mi producenta a jdeme do toho! Už jsem tu myšlenku měl několikrát v hlavě, ale zaprvé na to nemám čas, zadruhé na to nemám repertoár a zatřetí jsem lemra líná. Mám tolik nápadů a plánů, které bych rád udělal, ale do cíle jsem se ještě nedostal. Chtěl jsem si natočit takové malé muzikálové cédéčko už v covidu kolem třicátin, ale nevyšlo to. Není to levná záležitost. A já nechci zpívat na half-playback apod. Zároveň jsem nebyl přesvědčený, jestli by to někoho vůbec zajímalo, aby to nebyla zpučnost. Ale láká mě to čím dál víc.

Třeba se to někdy povede! Držím palce do všeho, co tě letos čeká a pokud bys měl nějaké přání pro ostravské čtenáře do nového roku, jak by znělo?

Přál bych všem hlavně pevné zdraví. Ať o sebe umíme pečovat, o tělo i duši, abychom se tady za rok zase ve stejné síle potkali, mohli si povídat a číst další rozhovory. Aby nás neopouštěl humor, láska a vzájemný respekt. Všechno ostatní se s tímto arzenálem dá zařídit.

Milan Bátor